

Sinclairvisan.

Sist, när på ljuvlig blomsterplan,
Jag mina lamm utförde;
Och satte mig, som jag var van,
Där jag bäst lärkan hörde;
Så kom till mig en gammal man,
Beprydd med silverhåren,
Han såg mig ganska gunstigt an,
Och hälsade: God måren!

»Hör», sade han, »kom! Celadon,
 Följ med mig litet stycke;
 Lägg från dig dina lappris don:
 Du skall få höra mycke.»
 Jag steg strax upp, lad' flöjten bort,
 Tog gubben uti handen,
 Och kommo vi strax, innan kort,
 Till obekanta landen.

Ett fasligt berg mitt för oss var,
 Det jag rätt häpna' före,
 Men gubben sade: »Å var karl!
 Vi så ej hissna böre.
 Säg! vet du ej, att veklighet
 Har aldrig vunnit ära.
 Men däremot manhaftighet
 Ses alltid kransar bära.»

Härav så blev jag fuller styrkt,
 Men återigen förskräcker:
 När gubbens hand med rostig dyrk
 Åt bergets port blev sträcker:
 Han fattad' mig i armen,
 Och sade: »har du då, min vän,
 Ej hjärta uti barmen?»

Jag måtte ropa eller be,
 Det halp dock intet dera;
 Jag skulle in, vi fingo se
 I berget gubbar flera,
 Dem jag dock alla trodde väl,
 Emedan som de visste,
 Att de en svensk uppriktig själ
 I skrynkne lemmar hyste.

Vi gingo dessa snart förbi,
 I våra skumma salar;
 Men fingo därpå genast si
 Täckte liljeklädda dalar,
 Och lundar av cypresseträ;
 Samt cederprydde höjder,
 Vi togos mot av en allé.
 Som var av lindar böjder.

En äkta sol med silversken
 Och pärlestrålar höga
 I klara vassen därpå sen
 Begynte sig att löga:
 Hon klädde präktigt guldmoär
 Uppå agatebergen,
 Och gjorde himlen klar och skär
 I höga saphirsfärgen.

Beredde fåglesvärmen nu
 Med gälljudd silvertunga,
 För denna gyllne purpurbru
 Begynte till att sjunga;
 Kristallekällan, som utför
 Demanteklippen kullra,
 Hon vid sin klara uppgångsdörr
 Med pärleböljor pullra.

Inunder vart ett skuggrikt trä
 Gråhårige sig döljde,
 Dem Nöjet satt uppå sitt knä
 Och med sin mantel höljde,
 Och gav dem nektar utur gull,
 Och dem i kärlek kysste;
 Med ett ord sagt: den ort var full
 Av allt vad ädelt lyste.

»Ack!» sad' jag, »täcke gubbe! vad
En sällhet du mig ämnat?
Jag är så hjärtans nöjd och glad,
Att jag min får har lämnat;
Säg, får jag icke här med dig
Bakom en buske leva,
Och uti himmelskt nöje mig
Insvepa och inväva?

Men han mig svarad': »Käre håll!
Den här skall bo och bygga,
Han måste först på världens boll
Slå odygden till rygga:
Ty utav alla du här ser,
Är ingen, som ej kämpat,
Den ene mindre, andre mer,
Och hennes välde dämpat.»

Härvid jag pustat' ängsligt till,
Men fick ej tid att tala;
Ty sinnet föll mig i en grill,
Och alltför ljuvlig dvala;
Emot oss kom en täcker park,
Ett Floras mästerstycke,
Där gudarne av frusen mark
Had' gjort ett sommarsmycke.

Där stodo lagrar i gevär
Och skyltrade för solen,
Därunder växte röda bär,
Som prydde gröna jorden,
Där stod en vattukonst och grät,
Så klara vattnet flödde,
»Så var,» sad' gubben, »hennes sed,
Sen Karl den Tolfte dödde.»

Och är det fåfängt bjuda till,
Beskriva denna prydnad;
Med tysthet jag här hellre vill
Bevisa himlen lydnad,
Dock kan jag ej förtiga, vad
Oss sen för nåde hände,
Då jag min ögon nöjd och glad
Åt höga slottet vände.

För nämnde slottets kopparport
En hop ståtklädde svenner,
Nedkomme ifrån Baldurs ort,
Helt trogne Martis vänner,
Med dragne pampar stodo vakt,
Att ingen skulle kliva
På slottets sammetsklädda prakt,
Ell' blanka silverskiva.

Men, tänk! så bistre, som de här
Med bleka ansikt' stodo,
Och hotade med blankt gevär:
Så tog' de dock till godo,
Att gamle gubben ledde mig
I deras förmak dyra,
Där ett ungt lejon roat sig,
Ett krossat klot att styra.

Jag häpna' nu långt mer, än förr,
Men skräcktes ännu mera.
När gubben lätte på en dörr,
Av klara silvret skära.
Inför densamma var en sal,
En sal för alla salar;
Därinne luften var helt sval,
Och ljuset, som i dalar.

Kring om ett präktigt silverbord
Tolv svenska Karlar suto,
Som talte inte många ord,
Men kungaminer guto;
De åtta sågo gamla ut,
De fyra inte spåde,
De förre, som de ock förut
Från världen gjort avträde.

Den nionde i denna rad,
Tyckt's ha ett hastigt sinne;
Den tionde sågs djärv och glad,
Med mod i bröstet inne:
Den elvte var en täcker kar,
Han satt och räkna pengar,
Han delte ut, liksom en far,
Till sina barn och drängar.

Den tolvte var en sirlig, lång
Och väl uppväxter hjälte,
Den man kund' se ej enda gång
Sitt Karlahjärta fällte,
Hans ögon voro oförskräckt',
Liksom på unga örnar;
Hans styva nävar knyttes käckt,
Som ramar uppå björnar.

Hans korta hår som kamdes opp,
Avbildade en krona,
Som var åt en så duktig kropp
En sirlig huvudbona':
Hans armar, ben, var' full av märg,
Hans skuldror utav styrka,
Hans länder voro liksom berg,
Och marmor i vår kyrka.

Han satt uti en svensker rock
 Av blått passabelt kläde,
 Han hade älghuskyller ock,
 Som aldrig låg i träde,
 Och handskar utav samma slag,
 Som långt på armen räckte;
 Tror knappt manchetten satt i lag,
 Den styva kragen täckte.

Ett tjockt gehäng, tre finger brett,
 Var spänt på blåa rocken;
 En gruvlig pamp, den mången sett
 Nedsabla hela flocken,
 Satt dragen till en tredjedel,
 I detta gula bälte:
 Och ville ut, ge den sin del,
 Som trotsat denne hjälte.

Ibland så steg han upp och gick
 Med sina stövlar store,
 Som sutto uti krigsmans skick,
 Och föga blanka vore;
 Han hade sporrar uppå dem,
 Så stora, att de passa
 Åt sådan fot och karlalem,
 Med sina kringlor vassa.

Sin ganska stora höga hatt,
 Den gyllne knappen prydde,
 Han på sin krönta hjässa satt;
 Sen stanna' han och lydde,
 Hur kämpevakten skyllrade,
 Så att gevären slamra':
 Man kunde se, han undrade,
 Ho kom till dödsens kamrar.

Strax lättas blanka dörren opp,
En svensker karl framträdde,
Med skjuten, sargad hjältekropp,
Dock miner inte rädde;
Hans ansikt' var med blod besköljt,
Nedsablat, trampat, slaget,
Och bröstet, som hans hjärta döljt,
Had' grova skott intaget.

Hans hjärna satt i håret klent,
Jag ryser det att nämna;
Men glädes, att ej är för sent
För himlen sådant hämna.
Han hade spänd pistol i hand,
Liksom han ville skjuta,
Men dödens hårt åtsnörda band
Befalte'n förr att sluta.

Han hälsade på svenskt manér,
Då kungen nådigt svara',
Och sad': »Vi känna inte Er,
Vem skulle I väl vara?»
»Jag är», sad' han, »en svensk major,
Mitt namn är Malcom Sinclair;
Min själ nu nylig' av mig for
Från hjärtats vrår och vinklar.»

»Hur», sade kungen, »blev du död?
Du tappre krigsbuss store!
Du äst i blod så färgad röd,
Liksom du slaktad vore».
»Jo», sade han, »Hans Majestät!
En oförskämnd Bellona
Har så betalt de trogna fjät
Jag gått för Sveriges krona.»

»Jaså», sad' kungen; »men hörpå:
Var var du, när du dödde?»
»Tre mil från Breslau, när en å
Ur mina ådror flödde».
»Vem mördad dig?» »Sex ryske män,
Som stulo av mig livet,
Had' jag fått tid, jag dem igen
Skull' snälla piller givet.»

»Jaså, då slåss vårt Sverige än
Med ryssen uti iver?»
»Nej, Hans Maj'stät, han är vår vän,
Så sagt åtminston' bliver.»
»Nej säg! men vad för slag had' du
I Breslau till att göra?
Säg, sku' vi tro, att kejsar'n nu
Vill sig på oss förföra?»

»Nej men, det höres intet av;
Mitt äventyr var detta:
Jag for till sultan i fullt trav,
Min konungs värv förrätta.»
»Ack, sultan! håll! håll! Sinclair, håll!
God vänner, Karlar alla!
Här är en svensk från världens boll,
Som mördad nödgats falla.

Se vad han står, och bloden ned
I strida strömmar rinner,
Där kan man se en hjältesed,
Som ej i döden svinner;
Tänk på, han kommer från Turki't!
Ack! låt oss då få höra,
Hur'ledes Mars sin dragna plit
Nu brukar till att föra?»

Strax reste de sig alle tolv,
Vår Sinclair att bestråla,
Som deras blanka silvergolv
Med röda saften måla':
Den elfte sad': »Stig hjälte, hit
Till bordet me'n du talar!
Lägg bort pistolen och din plit,
Han dig ej mer hugsvalar.»

Ty klev han fram uti sin blod,
Att den kring benen stänkte,
Ett karlaväsend', hjältemod
I röda köttet blänkte,
Den tolfte sad': »berätta snart,
Vad sker i våra länder;
Ditt ärende och överfart,
Samt vad däruppe händer?»

»Jo», börjad' han, »vårt Svea är
En dam, som stilla sitter,
Och sina gröna lagrar skär,
Förnöjd med fåglakvitter:
Hon dricker fridens söta vin
Ur Fredriks gyllne koppar,
Och skådar med en hurtig min
På sina blåa troppar.

Och skall knappt någon hava sett
En så förnuftig flicka,
Som fast hon framdel's sig berett
På grönan kjortel sticka;
Har hon dock laddat flinkt gevär,
Och lagt utmed sin sida,
Så att, om nå'n skull' gå förnär,
Skall han i fallet bida.

Hon klä'r sig som en karl med hatt,
Och lider ingen mössa;
Dess purpurmun får ingen fatt,
Fast mindre lov att kyssa,
Mer än som hennes äkta man
Kung Fredrik store, dyre,
I vilkens trogna, starka hand,
Hon anförtrott sitt styre.

Och som hon vänlig min vill se
Av alla uppå jorden,
Så täcktes hon ock nådigt ge
Åt mig de höga orden:
»Red Sinclair, red dig till, och far
Till Sultans varma länder;
Du vet, vi vänskap plägat har,
Se'n Carol var i Bender.»

Ty for jag dit i största hast,
Kom lyckligt ock tillbaka,
Men åter bort på lyckans kast,
Min konungs värv bevaka,
Kom lyckligt dit, förrättad' väl
Vad mig var budet göra,
Fast oväns arga, falska själ
Vill smädetal kringföra.

Nu slogs sultan, och slåss ännu
Med ryska kejsarinnan.
De ge varandra sju för tu;
Dock tyckes sultan vinna.
Och efter jag till honom for,
Strax ryska hovet gissa',
Att jag på Sveriges vägnar svor
Med honom punkter vissa.

Man tillad' också även se'n,
Och ilskan därmed visste,
Att mången ryss, båd arm och ben,
För min skull plötsligt miste,
Och att jag kund' ej för min död
Det väna folket lida,
Samt att min klinga ofta flög
Okallad ur min slida.

Nu var jag rester därifrån,
Till Breslau äntlig kommen,
Varest, när såsom min person
Av amtet blev förnummen,
Mig önskades en lycklig fart
Till svenska kungens länder,
Det jag ock upptog för en art
Av Sveriges trogna vänner.

Men när jag sedan några mil
På vagn från staden hunnit
För en av sex, liksom en pil,
Förut, den se'n mig vunnit;
Han kom tillbaka, lade an,
Och fråga' vad jag förde
För lustigt nytt till Sveriges land,
Som ryska kronan rörde.

Jag vist'n av rätt tämlig kort;
Men fyra hans dragoner,
De ryckte mig av vagnen bort,
Ursinnige pultroner,
Och revo till sig allt vad som
På papper var uppskrivit,
Där jag helt troget handlat om
Vad Sverige nyttigt blivit.

Se'n sporde han mig åter till,
 Vad mera nytt jag hade;
 Jag teg därpå förbittrad still,
 Då annan en straxt lade
 Mig genom huvud med ett lod,
 Så att jag nödga's falla:
 Min själ for bort, mitt hjärteblod
 Och krafter blevo alla.

Se'n höggo de mig lem från lem,
 Fast hjärtat i mig picka'.
 Man orsak har berömma dem,
 Som utan till att klicka,
 Förmådde skjuta mig ihjäl
 Med ellova pistoler.
 Den tolvte ligger ännu här
 För svenska tolv Caroler.

Och såled's har oskyldigt jag
 För ovän misstänkt blivit;
 Jag har för samma sett min dag
 Och måst kvittera livet.
 Min själ var ännu aldrig arg
 På ryska kejsarinnan;
 Dock ryssar mig som björn och varg
 Hanterat härutinnan.

Och uppå ett förrädiskt sätt
 Man mitt porträtt utsände,
 Så att det skulle falla lätt,
 Mig slå, var jag anlände:
 Nu had' de då sin önskan fått,
 Dock kan det mig hugsvala,
 Jag vet, min konung detta skott
 Lär ofelbart bet — beklaga.»

»Men, Sinclair, hör!» den siste Karl
Till honom därpå sade:
»Säg, fick du ej, som tapper jarl,
Dig värja för slik skade?»
»Nej», sade han, »de rövad' bort,
Som tjuvar, vapen mina,
Och gjorde se'n processen kort,
Och glömde mig att pina.»

Nu sad' Kung Carl, »vi säga kan,
Det hjärtligt oss förtryter,
Att en så hurtig karl och man
Så hårda isar bryter,
Och straffe himlen även den,
Som åt ditt blod sig fägnar,
Ell' sänt de mördare och män,
Ell' dem försvarar, hägnar!

Men apropos, håll, Sinclair, hör!
Hur är med Prutska freden?
Mån' tro i folket hjärtat dör
Till tiden är förliden?»
»Nej, nej, Hans Majestät! tro fritt,
Sultan har hårda nävar,
Och felas föga var tar sitt
Och ojämt byte jävar.»

»Ja! men det vor' lust höra få
De gamle tappre götar
Ännu en gång med mod gå på
Och dela karlastötar;
Man menar, deras krutrök lär
Kring världen ännu lukta,
Och ingen är, som icke svär
Sig kunna tio tukta.»

»Hans Majestät! tro säkert att
Om de allenast fingo
Se Hans Maj'stäts durchskjutne hatt,
Det skulle dem så tvinga,
Att hela hjärtat upp och ned
I bröstet skulle picka,
Och deras svärd på karlased,
Begära blod att dricka.»

»Kung Stanislaus, käre, säg,
Hur är det med hans lycka?
Säg, vandrar'n än på ojäm'n väg
På lyckans falska krycka?
Säg, vill ej någon puissance
Mer uppå honom tänka?
Har då hans sol gjort allians
Med mörkret, mer ej blänka?»

»Hans Majestät! han lever nöjd
På lyckans lägre säte;
Och tror man, han är föga böjd
Mer om sin krona träta.
Dock törs jag inte gärna se
I ödets dolda lagar:
Han får henn' än en gång kanske,
Om himlen så behagar.»

Rätt som man nu så taltes vid,
Så hördes litet bullra,
Och ut'för fönstren sågs därned
Helt många vagnar kullra.
Man sporde genast ho där var,
Då bleka vakten svara:
»En ganska stor ministerskar'
Är kommen här att vara.»

En kom strax in, fick audiens
Hans sak de snart avgjorde;
Se'n slog han upp sin reverens,
För hela kungaborde',
Gick därpå ut, en ann' kom in
Och för sitt hov agera'
Så fermt, att man dess stolta min
Och slughet admirera.

Ja, vart ett hov av Japhets land
Här hade en minister,
Som, med helt mjuka kärleksband,
Skull' binda alla tvister,
Och var och en kom till förhör,
Så snart det honom borde,
Men ingen inför deras dörr
Okallad träda torde.

Här var en kejserlig och fransk
Samt engelsk, preusk och rysker,
Här var en italiensk och spansk,
Holländsk samt dansk och tysker,
Ja, jag kan sanerligen ej
Mig alla nu erinra,
Men alla syntes utav mej
I guld och silver glindra.

Jag stod hos gubben så långt bort,
Att jag ej kunde höra,
Vad dessa herrar talte kort,
Ell' det till sinnes föra;
Dock smög jag uti skuggan fram,
Så snart en tala börj'de,
Som sad' hans hov fått hjärtekram
Av allt det Sinclair sörjde.

Och talte'n liksom man förut
 Skull' trott det hovet villa,
 Att Sinclair på sitt liv fick slut,
 Och nödgades bli stilla,
 Han ropa' mycket om honnör,
 Om ädelt, kristligt sinne,
 Och att dess hov allt ärbart gör
 För världens friska minne.

Han deklarerar' den infam,
 Och hovets rang ovärdig,
 Som inte hade blygd och skam,
 Att slå en så rättfärdig.
 Och när han äntlig talat ut,
 Så strök han uppå foten,
 Och mente för sin söta trut
 Nu lagat bot för soten.

Man tog hans talan gunstigt opp,
 Med helt förställda miner,
 Man log åt tankens fria lopp,
 Och tungans styva liner;
 Sist tacka' mannen gunstigt för
 De målade dusörer,
 Som han så ymnigt dem nu gör,
 Av alla slags couleurer.

Just nu steg Karl den tolvte bort,
 Tog Sinclair uti handen;
 De gingo ut, och innan kort
 Sågs de på gröna landen;
 De gick tankfulla upp och ned
 I vackra gångar gröna.
 Att de om viktigt taltes vid,
 Man kunde se och röna.

Man kan ej veta vad det var,
Varom de resonera';
Men stundom sågs den store Karl
Sig litet alterera.
Omsider kommo de igen,
Då Karl den elvte fråga:
»Hur står det till, min son och vän?
Ditt hjärta står i låga.»

»Å, bagatell!» sad' han, »min far,
Jag utav åtrå brinner,
Att se om Mars där upp' är karl,
Och om han kransar vinner;
Jag vill mig laga till' gå upp,
Bli borta några dagar,
Och föra an min hjälte-tropp,
Så att Europa brakar.»

»Kom, Sinclair», sad' han, »kom följ med
Vi sku, för ro skull pröva,
Att bryta stål, som ruttet trä,
Och styva kaxar söva.»
• Vår Sinclair genast färdig var,
Höll tropp med slika frågor;
Han tog en air, som modig karl,
Och döljde sina plågor.

»Flinkt väsend'» sad' kung Karl, »skall bli
Friskt bussar uti Norden!
Båd' sol och måne skall få si
Förändring uppå jorden:
Kom, Sinclair, låt oss här gå opp,
Och genast slå till korum,
Och rida kring i fullt galopp
På Martis stora forum.»

Den elvte tog den tolvte fatt;
 Rätt som han skull' marschera,
 Och sad': »min son! vi ha god natt
 Från världen tag't; än mera,
 Om du nu skulle komma hän,
 Vor' ingen, som dig kände.
 I hela vida Sveriges län,
 Ell' tanken på dig sände.

För övrigt drar vår måg, din bror
 Och svåger, Fredrik store,
 För allting omsorg, så jag tror,
 Om du där själfver vore,
 Så skull' det vara alldel's ett:
 Du känner ock Ulrika,
 Din syster, därför kom och sitt,
 Ej efter oro fika.

Jag menar du må vara mätt
 Av slika sura druvor,
 Som hade knappt på tronen trätt,
 För'r'n ovännen dig trugar,
 Att gå med sig på fältet ut,
 Och fast han gruvligt tappa.
 Så had' han dock så när en klut
 Borttrivit av din kappa.

Sen fick du ej ditt Sverige se,
 För'r'n kort förrän du dödde,
 Du som tolv år och tvänne tre
 Dig på din klinga stödde.
 Nu är du kommen uti ro;
 Bli då, för Guds skull, stilla,
 Låt dem, som nu på jorden bo,
 På slika saker grilla.»

Vid dessa kloka fadersord,
 Strax sonens ögon runno;
 De stego åter till sitt bord,
 Och armar kärligt brunno;
 »Ja», sade han, »min dyre far!
 Jag vet väl jag är döder;
 Men för den kärlek, som jag har
 Till Sverige, jag dock blöder.

Jag vet vad hjärta, kraft och mod
 Jag i soldaten satte,
 När jag mitt för hans öga stod,
 Och själv i fästet fatta,
 Och där jag red för rytteri't,
 Där växte mod i bröstet,
 Där drog en karlaarm sin plit,
 Och blod på marken öste.

Hjälp, Gud! jag kan ej utan gråt
 Och tårar mig påminna,
 Då jag och Rehnsköld följdes åt,
 Vid Narva, kransar vinna.
 Där blåst's alarm, vi gingo på,
 Så solen huvud skaka;
 Och Cronstedt sköt, så bergen blå
 Begynte till att knaka.

Än Düna slag, än Klissov då,
 Än Krakau, Lemberg, flera?
 Männ' tappre svenske bussar blå
 Ej där suv'ränt regere?
 Augustus måste ju av tron,
 När som han såg min klinga?
 Och nu — — —
 Det kan mitt hjärta tvinga.

Fast många tyckte att min sol
 Sig bärg'de vid Pultava;
 Och steg inunder mörker pol,
 Att låta sig begrava.
 Så tro mig fritt! had' Fredrikshall
 Mitt liv så brått ej ändat.
 Had' mina grova styckens knall
 Väl nya solar tändat.

Men nu är fåfängt tala om
 De förra friska tider;
 Vi veta dock ej huru som
 Man nu på jorden strider.
 Dock önskar jag mitt Sverige gott,
 Jag som dess konung varit,
 Och klätt för samma många skott,
 När jag i fält har farit!

Så må då väl, I bussar blå,
 I lejon uti Norden!
 Låt se, I alltid på er stå,
 Och ägen Norra jorden! —
 Jag tackar er för var en dag,
 Jag eder kommendera'
 För I gick på i mina slag
 Och veko ingendera.

Gack, Sinclair, i ditt rum och sitt,
 Sätt värjan i din skida!
 Oss har dock Himlen mycket gett,
 Varmed vi tiden lida:
 Vi äga ju en gudafröjd
 I våra himlasalar;
 Vårt läger är av nöje böjt
 I täcka liljedalar.»

Av denna hjälten ivren svann,
Hans grymma ärr ej sågos,
Han sig förnyad genast fann,
Hans kropp ej mera plågas;
Fast han i världen hurtig var,
Och kunde tycken vinna,
Vart han dock nu en annan karl,
Som vi en gång ska' finna.

Strax steg vår Sinclair i ett rum,
Som klart av pärlor lyste;
Där mötte'n hjältar, famnan om
Och honom kärlikt kysste;
Där inne sågs i blåa klä'r,
På silkesklädd troner,
Högborne ädle, som gevar
Ha' burit för Tre Kronor.

En gudalust kringsvävade,
Och allas hjärtan nöjde,
Jag skåda' det, jag bävade,
Och mig till marken böjde,
Jag knäppte mina händer hop
Och vördsamt gratulera;
Med underdånig suck och rop,
Dem, som så väl regerat.

Se'n tog mig gubben vid sin hand
Och förde mig tillbaka;
Jag grät, att mina levnadsband
Förhindrad' mig att smaka
Ett sådant nöje, som här var
För dem, som väl ha levat,
Och efter ärans krona rar
Med fulla krafter strävat.

Därpå fick jag strax se min hjord,
Och lammungarne snälle.
Som åto vid sitt blomsterbord,
På samma rum och ställe.
»Se nu», sad' gubben, »lämnar jag
Dig där jag dig frånledde,
Och glöm nu aldrig denna dag
Ell' vad på honom skedde.»

Och härpå tog han mig i famn;
Och tacka' för gott följe,
Jag bad' en säga mig sitt namn,
Men han mig det fördöljde.
Sen stulta han från mig igen,
Jag stanna kvar och kvillra.
Tills denne min utlevde vän
Utur mitt sikte tillra.

Sen satte jag mig ned och grät,
Och ömkade den skade,
Att Sinclair så i hastighet
Sin ögon sammanlade:
Det var likväl en hurtig karl,
En krigsbuss och en hjälte,
Som, där reson fått bliva kvar,
Med Küttler väl spänt bälte.

Ack! tänk var redlig Svensk uppå
Den herrens svenska hjärta:
Mång' hjältes hjärta bliva må
Mot hans en liten ärtä.
Ja, tänk uppå, hur' som han föll,
Och vem den gärning gjorde,
Samt hur' han tyst i döden höll,
Vad sägas just ej borde.

Därför, I hjältar, som ha mod
Och hjärta uti bröstet,
Ack! hämnen Malcom Sinclairs blod,
Som Küttler mordiskt öste,
För övrigt är jag städse Er
Tillgiven alla tider,
Och slutar nu, helst som jag ser,
Vår sol i skuggan skrider.

Anders Odhel. Död 1773.